

X. LEVÉL

Zugliget 1989. szeptember 9.

Jutte!

Drágám Jutte azt hittem téged látlak ma a sátrak között szaladva boldogan. A templomtorony lágy fényben fürdött mint azon az estén amikor tavaly nekiindultunk a nyugati útnak és apád odalett.

Utánad szaladtam megfogtam a vállad és egy idegen gyerek bámult rám. Még csak nem is hasonlított rád még csak nem is hasonlított arra a fotóra amit Schläger adott nekem rólad. Azt minden órában előveszem gézbe pólyált tested nyugodtnak látom ahogy pihensz a kórházi ágyon és várod az ébredést.

Schläger azt mondta erről a küldetésről csak egy szűk csapat tud mert veszélyben van az ország az árulók menekülnek mint a patkányok.

Jutte Jutte mit tettem veled? De ne félj jóvá teszek mindent. Amikor átmegyek a határon ott fogsz várni rám. Schläger megígérte hogy odahoz téged és szabadon enged minket.

A kék homoksárga és katonazöld ponyvák között felállított fehér egyensátrak utcáiban kóválygok mindennap mert titokban minden órában körbejárom a tábort céltalanul de mégis pontos reménnyel. Meg kell néznem hogy a fölénk magasodó templomfal oldalára felkerült-e a várva várt krétajel. Várom az összekötőt. Minden órában meg kell néznem mert minden órában fordulhat a sorsunk.

Délben beállok az ételosztó sorba a kék karimás fehér porcelántányérokba zúdított főzelék és a rádobott fasírt friss és finom sokkal jobb mint amit odahaza. A máltaiak jól tartanak minket.

Evés közben látom hogy a konzuljaink kint várnak az utcában. Azt hiszik meg lehet győzni ittenieket hogy hazatérjenek. De ezek az emberek gyűlölnek minket. Ezek az emberek nem térnek haza. Ezek az emberek változásra vágnak és mindent feláldoznak ezért. Én is mindent megteszek érted és nem érdekel hogy ennek milyen más következménye lesz. De ne félj te is meg fogod ezt érteni. Meg fogod érteni amikor meggyógyulsz meg fogsz nekem bocsátani amikor kézen fogva sétálunk a Duna partján vagy amikor együtt rohanunk kibontott hajjal egy alpesi réten. Meg fogod érteni amikor elmegyünk apád sírjához és meg fogsz nekem bocsátani mindezért.

De aztán eljön a délután amikor látom a családokat a balatoni matracok ernyedtre fújt sötétkék bordó hurkáin üldögélve reménykedni. Közös akarják legyőzni a bizonytalanságot hogy meddig kell még itt ülni meddig kell még itt várni mikor mehetnek tovább? Átjutnak-e végre a határon? Mi lesz velük? Olyanok ők is mint én felkapta őket a keleti szél és együtt kavargunk a késő nyári porszemekkel csillogó alkonyatban.

Szerencsére ezeket a leveleket nem küldhetem el neked ezért őszintén írhatok hiszen talán sosem kérheted rajtam számon amiket összehordok. Elmesélhetem neked hogy összefutottam egy nyugatnémet fotóssal Peter Neumannnak hívják és a menekülttáborot fotózza. Fiatal még és idealista biztos benne hogy óriási változások elé néz Európa és ezt dokumentálni kell hogy ne maradjon fehér folt az emlékezetben hogy a történészek pontosan meg tudják mondani mi miért történt hogyan és hol kezdődött. Csodálom őt. Én nem tudom hogy mi miért történt. Azt tudom hogy kivel kezdődött. Velel kezdődött és veled is fog ez véget érni nekem.

Neumann látta a fotódat és kérdezte hogy beteg vagy? Nem mondhattam el neki az igazat. Azt hazudtam hogy az apáddal együtt te már átjutottál és Bécsben vártok csak kis baleset ért útközben. Sokat kérdez ez az újságíró és én válaszolok neki. A nyugati szándék tiszta. Ezt akarom hinni különben... De mindegy is. Neumann le akar fotózni engem de megtagadom látom rajta hogy nem érti sőt megrökönyödik de hát mit ért ő a világonból?

Majdnem elfelejtettem a hét közepén volt némi felzúdulás mert az a hír futott szét hogy megnyitják a határt negyedikén vagy ötödikén de csak álhír volt. Nem voltam csalódott mert ha ez igaz lett volna nekem meg kellett volna kapnom előtte a jelet hogy hajtsam végre a küldetést.

Persze a többi táborlakó sokszor ferdén néz rám hogy én itt vagyok család nélkül gyerek nélkül egyedül azt hiszik minden egyedülálló Stasi mert a magányos farkasok a szolgálat emberei akik a mételyt hordozzák magukban. De aztán megmutatom nekik a fotódat. Elmesélem hogy apád és te Bécsben vártok engem és együtt megyünk majd tovább Bajorországba.

Nem tudom mennyire hiszik el. Mert azt is látják hogy szüntelenül járok körbe-körbe mint egy gellert kapott golyó. Hogy szüntelenül keresek valamit. Hogy szüntelenül mozgok.

Vihar közeleg. A tábor szélén álló ezüsthársak zúgva hajolnak meg a hidegfront könnyörtelen előszelében.

Vajon mikor érkezik meg a jel? Vajon mikor fedeznek fel engem? A magyarok tudnak rólam valamit hiszen a védett ház lebukott ezért menekültem ide. Rajtuk kívül Schlager is biztosan figyeltet. Schlagernek mindig több terve van biztosra megy túl nagy a tét. Én vagyok az első terv de biztosan van még több is. Vajon ki lehet az? Ki az? Ki az? Ki keres engem? Tudom biztosan tudom hogy itt van és közeledik egyre közelebb ér hozzám karnyújtásnyira a halál. A sötétben valaki mindig résen van. Valaki akinek nincs neve csak szándéka.

Szerető édesanyád

W.